

De același autor la Editura Nemira:

Delicatețe

DAVID FOENKINOS s-a născut pe 28 octombrie 1974 la Paris. A studiat literatura la Sorbona. Pasionat de jazz, a fost o vreme profesor de chitară. Romanul său de debut, intitulat *Inversion de l'idiotie: de l'influence de deux Polonais*, a fost publicat în 2001 la Editura Gallimard și a câștigat Premiul François Mauriac. Au urmat apoi alte romane, tipărite la edituri prestigioase, recompensate cu numeroase premii și traduse în treizeci și cinci de limbi. Printre ele, *Le potentiel érotique de ma femme* (2004), *En cas de bonheur* (2005), *Nos séparations* (2010), *Le petit garçon qui disait toujours non* (2011), *Je vais mieux* (2012). Potrivit statisticilor, cărțile sale se bucură de un real succes de vânzări în Franța.

Împreună cu fratele său Stéphane, David Foenkinos a realizat adaptarea cinematografică a romanului său *La délicatesse* (2009 – *Delicatețe*, Editura Nemira, 2013), în care rolurile principale le revin actorilor Audrey Tautou și François Damians.

DAVID
FOENKINOS
charlotte

Traducere din limba franceză
CRISTINA NAN

NEMIRA

1

Charlotte a învățat să-și citească prenumele pe o piatră
de mormânt.

Așadar, nu ea e prima Charlotte.

Mai întâi a fost mătușa ei, sora mamei sale.

Cele două surori sunt foarte unite, până într-o seară
de noiembrie 1913.

Franziska și Charlotte cântă împreună, dansează
și râd.

Și nu exagerează niciodată.

Există o anumită discreție în exercițiul fericirii lor.

Poate că are de-a face cu personalitatea tatălui.

Un intelectual rigid, amator de artă și antichități.

Pentru el, nimic nu prezintă mai mult interes decât
puțin praf din trecut.

Mama lor este mai blândă.

Dar de o blândețe vecină cu tristețea.

Viața ei a fost o succesiune de întâmplări nefericite.

Ne va fi de folos să le prezentăm mai târziu.

Libris .RO
Respect pentru oameni și cărți

Pentru moment, să rămânem la Charlotte.
Prima Charlotte.
E frumoasă, cu părul lung și negru ca o promisiune.
Totul începe cu lentoarea.
Cu timpul, face totul mai lent: mănâncă, merge, citește.
Ceva încetinește în ea.
Cu siguranță, melancolia se insinuează în trupul ei.
O melancolie devastatoare, din care nu-ți poți reveni.
Fericirea devine o insulă inaccesibilă din trecut.
Nimeni nu observă apariția lentorii la Charlotte.
Este mult prea insidioasă.
Lumea le compară pe cele două surori.
Una este, pur și simplu, mai zâmbitoare decât cealaltă.
În plus, când și când, visează îndelung cu ochii deschiși.
Dar noaptea pune stăpânire pe ea.
Această noapte care trebuie așteptată, ca să poată fi
ultima.

E o seară foarte rece de noiembrie.
În vreme ce toată lumea doarme, Charlotte se ridică
din pat.
Își ia câteva lucruri, ca pentru o călătorie.
Orașul pare a se fi oprit locului, încremenit într-o
iarnă timpurie.

Tânăra abia a împlinit optsprezece ani.
Se îndreaptă repede spre destinație.
Un pod.

Un pod pe care îl adoră.
Locul secret al întunericului din ea.
Știe de mult că acesta va fi ultimul pod.
În noaptea adâncă, fără niciun martor, ea sare.

Fără urmă de ezitare.
Cade în apa înghețată, făcându-și moartea un supliciu.

Trupul ei este descoperit în zorii zilei, eșuat pe mal.
Pe alocuri, complet vânat.
Vestea îi trezește din somn pe părinții și pe sora ei.
Tatăl rămâne mut.
Sora ei plânge.
Mama urlă de durere.

A doua zi de dimineață, ziarele vorbesc despre tânăra
fată.
Care s-a aruncat în brațele morții fără cea mai mică
explicație.

Poate că despre asta e vorba, ultimul scandal.
Violență peste violență.
De ce?
Sora ei îi consideră sinuciderea drept o jignire adusă
relației dintre ele.

Dar, înainte de toate, se simte responsabilă.
N-a văzut și n-a înțeles nimic din lentoarea ei.
Acum, sentimentul de vină îi invadează sufletul.

2

Părinții și sora nu participă la înmormântare.
Se retrag, devastați.
Cu siguranță, le este și puțină rușine.
Privirile celor din jur îi fac să intre în pământ.

Astfel trec câteva luni.
În imposibilitatea de a se arăta în lume.
O perioadă îndelungată de tăcere.
A vorbi înseamnă a o evoca pe Charlotte.
Ea se ascunde în spatele fiecărui cuvânt.
Doar liniștea poate asigura existența
supraviețuitorilor.
Până în clipa în care Franziska apasă cu degetul
o clapă a pianului.
Interpretează o piesă, cântă duios.
Părinții se apropie de ea.
Surprinși de această manifestare a vieții.
Țara intră în război și poate că e mai bine așa.
Haosul este decorul potrivit durerii lor.
Pentru prima dată, conflictul capătă amploare
mondială.
Sarajevo face să cadă efigiile trecutului.
Milioane de oameni își găsesc grabnic sfârșitul.
Viitorul se dispută în tranșee lungi, săpate în pământ.
Atunci Franziska se hotărăște să devină infirmieră.
Vrea să îngrijească răniții, să vindece bolnavii,
să reanimeze morții.
Și, bineînțeles, să se simtă utilă.
Ea, care trăiește permanent cu sentimentul inutilității.
Mama este înspăimântată de hotărârea ei.
Decizia ei provoacă tensiuni și dispute.
Un război într-un alt război.
Nu e nimic de făcut, Franziska se înrolează.
Și se apropie de zonele periculoase.

Unii o consideră curajoasă.
Pur și simplu nu-i mai este frică de moarte.

În miezul luptelor îl întâlnește pe Albert Salomon.
E unul dintre cei mai tineri chirurghi.
Este foarte înalt și foarte concentrat.
Unul dintre acei oameni care, chiar și nemișcați,
par grăbiți.

Conduce un spital de campanie.
Pe front, în Franța.
Părinții lui fiind morți, medicina îi ține loc de familie.
Orbit de datorie, nimic nu-l abate de la misiunea sa.
Pare să acorde prea puțină atenție femeilor.
Abia dacă a remarcat prezența unei noi infirmiere.
Și totuși, ea îi zâmbește neîncetat.

Din fericire, un eveniment modifică povestea.
Aflat în mijlocul unei operații, Albert strănută.
Îi curge nasul, trebuie să și-l șteargă.
Dar mâinile sale examinează măruntaiele unui soldat.
Atunci, Franziska se apropie cu o batistă.
Și în acel moment el o privește, în sfârșit.

Un an mai târziu, Albert își ia soarta în mâini.
În mâinile sale de chirurg.
Și se duce să-i cunoască pe părinții Franziskăi.
Sunt atât de glaciali încât își pierde încrederea.
De ce a venit aici?
Ah, da... să o ceară pe fiica lor... în... că...sătorie...
Ce să ceri? mormăie tatăl.

Nu și-l dorește drept ginere pe acest individ deșirat.
Cu certitudine nu merită de soție o Grunwald.
Dar Franziska insistă.
Spune că e foarte îndrăgostită.
E greu să fii sigur de așa ceva.
Însă ea nu e genul capricios.
De la moartea lui Charlotte, viața e redusă la esențial.

Într-un final, părinții cedează.
Se străduiesc din răputeri să se bucure cât de cât.
Ca să readucă la viață zâmbetul.
Ajung să cumpere până și flori.
De atâta vreme salonul lor n-a mai fost animat
de un strop de culoare.
Este un fel de renaștere prin petalele de floare.
Totuși, la cununie afișează mine de înmormântare.

3

Încă din primele zile, Franziska rămâne singură.
De ce s-o fi numind *viață în doi*?
Albert s-a reîntors pe front.
Războiul se adâncește tot mai mult și pare nesfârșit.
În tranșee are loc un adevărat masacru.
Numai de nu i-ar muri soțul.
Nu-și dorește să rămână văduvă.
Și așa e deja...
Dar oare cum se spune atunci când îți pierzi sora?
Nu există un cuvânt, nu se spune nicicum.

Pe alocuri, dicționarul este reținut.
De parcă el însuși ar fi înspăimântat de durere.

Tânăra căsătorită se plimbă de colo până colo prin
apartament.
La etajul întâi al unui imobil burghez din
Charlottenburg.

Cartierul lui Charlotte.
Se află pe Wielandstrasse, la numărul 15, aproape
de Savignyplaz.
M-am plimbat adesea pe această stradă.
Iubeam cartierul dinainte chiar de a o cunoaște
pe Charlotte.

În 2004 am vrut să intitulez un roman *Savignyplaz*.
Numele avea pentru mine o rezonanță ciudată.
Ceva mă atrăgea, fără să știu de ce.

Apartamentul este străbătut de un hol lung.
Unde Franziska se așază adesea ca să citească.
Acolo se simte de parcă s-ar afla la hotarul propriei
case.

Astăzi închide cartea destul de repede.
Cuprinsă de amețeală, se îndreaptă spre baie.
Și își dă cu puțină apă pe față.
Câteva secunde îi sunt suficiente pentru a înțelege.

În timp ce examinează un rănit, Albert primește
o scrisoare.
La vederea chipului său livid, un infirmier
își manifestă îngrijorarea.
Soția mea e însărcinată, murmură el într-un final.

Libris
În lunile următoare încearcă să revină la Berlin
cât mai des posibil.

Respect pentru oameni și cărți
Dar în cea mai mare parte a timpului, Franziska
e singură cu pânțele ei.

Se plimbă prin hol și îi vorbește deja copilului.

Căci se grăbește să pună capăt singurătății.

Nașterea are loc pe 16 aprilie 1917.

Data marchează apariția unei eroine.

Dar și a unui bebeluș care plânge neîncetat.

Ca și cum nu și-ar accepta propria venire pe lume.

Franziska vrea să o boteze Charlotte, în amintirea
surorii sale.

Albert refuză ca bebelușul să poarte prenumele
unei moarte.

Și cu atât mai puțin pe cel al unei sinucigașe.

Franziska e cuprinsă de indignare, plânge, iritată
la culme.

E o modalitate de a o mai menține vie, își zice ea.

Te rog, fii rezonabilă, repetă Albert.

Nu e nimic de făcut, știe că ea nu e deloc așa.

Și pentru asta o și iubește, pentru dulcea ei nebunie.

Pentru felul ei de a nu fi niciodată aceeași femeie.

Este, pe rând, liberă și supusă, agitată și strălucitoare.

El simte că rezistența lui este inutilă.

Și, în plus, cine are chef de încă un conflict în vreme
de război?

Prin urmare, se va numi Charlotte.

Care sunt primele amintiri ale lui Charlotte?

Mirosuri sau culori?

Cel mai probabil, sunt notele muzicale.

Melodiile interpretate de mama ei.

Franziska are o voce de înger și în plus

se acompaniază la pian.

Încă de la cea mai fragedă vârstă, Charlotte e legănată
de acorduri muzicale.

Mai târziu, va întoarce ea însăși paginile partiturilor.

Și astfel se scurg primii săi ani, prin muzică.

Lui Franziska îi place să se plimbe cu fiica sa.

O duce până în inima verde a Berlinului, la Tiergarten.

Este o oază de liniște în orașul care respiră încă aerul
înfrângerii.

Micuța Charlotte observă trupurile schilodite, mutilate.

E înspăimântată de toate aceste mâini care se întind
spre ea.

O armată de milogi.

Își pleacă privirea ca să evite fețele desfigurate.

Și nu înalță capul decât o singură dată, în pădure.

Acolo poate să alerge după veverițe.

Și apoi, trebuie să meargă la cimitir.

Ca nu cumva să uite vreodată.

Charlotte înțelege devreme că morții fac parte din viață.

Atinge lacrimile mamei sale.

Care încă își plânge sora ca în ziua dispariției.

Unele suferințe nu trec niciodată.